

UZASADNIENIE

R. R. (1) został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 12 czerwca 1996 roku, w sprawie II K 214/96, za przestępstwo z art. 199 § 2 dkk na karę 700 (siedemset) złotych grzywny, z zamianą w razie nieuiszczenia w terminie na 70 (siedemdziesiąt) dni zastępczej kary pozbawienia wolności.

II. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 listopada 1996 roku, w sprawie II K 436/96, za przestępstwo z art. 211 dkk, art. 210 § 1 dkk w zw. z art. 10 § 2 dkk w zw. z art. 58 dkk na karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 510 (pięćset dziesięć) złotych z zamianą w razie jej nieuiszczenia w terminie na 51 (pięćdziesięciu jeden) dni zastępczej kary pozbawienia wolności.

III. Wyrokiem łącznym Sądu Wojewódzkiego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 23 grudnia 1998 roku, w sprawie III K 86/98 obejmującego skazania:

- Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 21 listopada 1997 roku, w sprawie II K 351/97 za czyn z art. 208 dkk na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 510 (pięćset dziesięć) złotych grzywny;

- Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 11 marca 1998 roku, w sprawie II K 599/97 za czyn z art. 208 dkk na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 510 (pięćset dziesięć) złotych grzywny;

- Sądu Wojewódzkiego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 8 października 1998 roku w sprawie III K 91/97 za czyn z art. 283 kk w zw. z art. 280 § 1 kk na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności i 20 (dwadzieścia) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 10 (dziesięć) złotych; za które orzeczono karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 10 (dziesięciu) złotych.

VI. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Radomsku, w sprawie II K 44/06, obejmującym skazania w sprawach

- Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem łącznym z dnia 25 czerwca 2004 roku, w sprawie II K 200/04, obejmującego skazania w sprawach Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, sygn. akt II K 151/02 i II K 511/02 na karę łączną 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

- Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 5 listopada 2004 roku, w sprawie II K 245/04 na karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; za które orzeczono karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

V. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 27.08.2010 roku w sprawie VII K 960/10 za przestępstwo z art. 242 § 2 kk, popełnione w dniu 10.12.2009 roku na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 13.01.2014 roku w sprawie II K 22/14 za przestępstwa:

a/ z art. 58 ust. 1 i 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w okresie od 10.06.2009 roku do 28.10.2009 roku na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

b/ z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1kk popełnione w dniu 12.09.2009 roku na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych każda;

za które orzeczono karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 (dwóch) lat.

VII. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15.09.2014 roku w sprawie VII K 465/14 za przestępstwo z art. 209 § 1 kk, popełnione w okresie od 25.08.2012 roku do 01.04.2013 roku na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 (trzech) lat.

VIII. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 11.07.2014 roku w sprawie VII K 663/13 za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, popełnione w okresie od 02.04.2013 roku do 09.04.2013 roku na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

IX. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 25.02.2015 roku w sprawie VII K 487/14 za przestępstwa:

a/ z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk popełnione w dniu 23.03.2014 roku na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b/ z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk popełnione w nocy z 20.02.2014 roku na 21.02.2014 roku na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

za które orzeczono karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono okres zatrzymania w sprawie od dnia 23.03.2014 roku do dnia 26.03.2014 roku.

X. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 kwietnia 2015 roku, w sprawie VII K 823/14 za:

- przestępstwo z art. 190 § 1 kk, popełnione w dniu 11 czerwca 2014 roku, na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- przestępstwo z art. 193 kk popełnione w dniu 11 czerwca 2014 roku na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- przestępstwo z art. 286 § 1 kk, popełnione w dniu 3 czerwca 2014 roku, na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- przestępstwo z art. 178a § 4 kk, popełnione w dniu 27 września 2014 roku, na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

- przestępstwo z art. 289 § 1 kk, popełnione w dniu 27 września 2014 roku na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, za które orzeczono karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XI. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 07.01.2015 roku w sprawie VII K 518/14 za przestępstwa z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 91 § 1 kk popełnione w dniach 27.04.2014 roku oraz 31.07.2014 roku na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu zatrzymania w dniu 31.07.2014 roku. Ponadto orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 8 (ośmiu) lat.

XII. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 kwietnia 2016 roku, w sprawie VII K 307/15 za:

- przestępstwo z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 6 grudnia 2014 roku na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

- przestępstwo z art. 257 kk, popełnione w dniu 6 grudnia 2014 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za które orzeczono karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

XIII. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 22 grudnia 2015 roku, w sprawie VII K 306/15 za:

- przestępstwo z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 31 grudnia 2014 roku na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

- przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, popełnione w dniu 12 stycznia 2015 roku, na karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

- przestępstwo z art. 190a § 1 kk, popełnione w okresie od połowy grudnia 2014 roku do stycznia 2015 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; za które orzeczono karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem łącznym z dnia 12 stycznia 2017 roku w sprawie sygn. akt VII K 678/16 :

1. na podstawie art. 85 § 1, 2, 3 kk, art. 86 § 1 i 4 kk, orzeczone w punktach VI, VII, IX, X, XI, XII, XIII kary łączne oraz jednostkowe pozbawienia wolności połączył i wymierzył skazanemu R. R. (1) karę łączną 8 (ośmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu:

a) okres zatrzymania w sprawie VII K 487/14 od dnia 23 marca 2014 roku do dnia 26 marca 2014 roku;

b) okres zatrzymania w sprawie VII K 823/14 od dnia 27 września 2014 roku do dnia 29 września 2014 roku;

c) okres zatrzymania w sprawie VII K 518/14 w dniu 31 lipca 2014 roku;

3. na podstawie art. 85 § 1, 2, 3 kk, art. 86 § 1 kk w zw. z art. 90 § 2 kk orzeczone w punktach X i XI środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego połączył i wymierzył skazanemu R. R. (1) łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 10 (dziesięciu) lat;

4. na podstawie art. 576 § 1 kpk wyroki opisane w punktach VI, VII, IX, X, XI, XII, XIII w części dotyczącej orzeczenia o karze pozbawienia wolności oraz wyroki opisane w punktach X i XI w części dotyczącej orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego, uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym, zaś w pozostałym zakresie uznał, że podlegają odrębnemu wykonaniu;

5. na podstawie art. 572 kpk umarzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym wyroków opisanych w punktach I, II, III, IV, V, VIII;

6. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. P. (1) kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skazanemu przez adwokata z urzędu w postępowaniu sądowym;

7. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją skazany oraz dwóch jego obrońców.

Apelacja skazanego nie wskazuje podstawy odwoławczej, skazany skarży wyrok w całości.

Obrońca adw. K. P. (2) z d. M. zaskarżyła wyrok w całości, stawiając zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej poprzez brak zastosowania wobec skazanego przy łączeniu kar zasady pełnej absorpcji.

W konkluzji wniosła o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu niższej kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

wyrok w całości.

Obrońca adw. J. H. zaskarżyła wyrok w całości, stawiając zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej poprzez wymierzenie przez sąd kary łącznej bliższej zasadzie kumulacji podczas, gdy przy zastosowaniu systemu mieszanego polegającego na redukcji kary skumulowanej, biorąc pod uwagę prewencję szczególną co do skazanego, uzasadnione jest znaczniejsze zredukowanie kary skumulowanej.

W konkluzji wniosła o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 7 lat i 6 miesięcy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Za bezpodstawne uznać należy zastrzeżenia skarżących, co do wymiaru orzeczonej zaskarżonym wyrokiem kary łącznej pozbawienia wolności. Sąd I instancji należycie umotywował bowiem rodzaj zaistniałego między przestępstwami związku przedmiotowo-podmiotowego oraz należycie wyważył przesłanki z art. 85 a kk. Słusznie Sąd meriti dostrzegł, że wszystkie przestępstwa pozostają ze sobą w luźnym związku czasowo- przestrzennym i luźnej więzi podmiotowo – przedmiotowej.

Sąd Okręgowy zważył, iż Sąd Rejonowy poruszał się w granicach od 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności do 9 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz dla środka karnego od 8 do 12 lat. Przy ustalaniu powyższych granic prawidłowo wymiar kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami łącznymi – tak z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz - kar bezwzględnych, stających do połączenia z jednostkowymi karami pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania oraz - kary bezwzględnej, ustalono w oparciu o zasadę bliższej kumulacji.

Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż właściwą karą dla R. R. (1) będzie kara 8 lat i 6 miesięcy.

Kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczona kara łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. W procesie orzekania kary łącznej sąd powinien opierać się na dyrektywach określonych w art. 85a kk, jednakże wspartych na dyrektywach pomocniczych, tak aby możliwa stała się odpowiedź na pytanie czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie w imię racjonalizacji karan, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Stosowanie zatem kumulacji albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym albo drugim rozstrzygnięciem. Jak słusznie wskazał sąd meriti w niniejszej sprawie, brak takich przesłanek w odniesieniu do postulowanej przez jednego ze skarżących obrońców absorpcji. Nie jest nią ani dotychczasowa linia życiowa skazanego, ani sposób zachowania skazanego w zakładzie karnym, ani relacje pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu. Powyższe też nie pozwala na postulowane przez drugiego ze skarżących obrońców zredukowanie kary skumulowanej poprzez system mieszany. Wymiar kary łącznej orzeczonej w oparciu o zasadę absorpcji to przypadek wymagający wyjątkowo korzystnych i łagodzących okoliczności po stronie sprawcy. Przy wymierzaniu kary łącznej zastosowanie zasady pełnej absorpcji nie jest więc żadnym obowiązkiem sądu orzekającego, czy też punktem wyjścia przy dokonywaniu prawidłowej oceny wymiaru kary łącznej. Jest przy tym oczywiste, że orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar – tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2016 r. IV KK 70/16 (Legalis Numer 1444864).

Sąd Okręgowy zważył, że aktualnie obowiązujący przepis art. 85a kk określa cele, jakie musi spełnić wymiar kary łącznej. Otóż orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tym samym dotychczasowe kryteria łączności podmiotowo – przedmiotowo czynów utraciły na aktualności o tyle, że należy je uwzględniać właśnie przez pryzmat celów wychowawczych i zapobiegawczych. Na

plan pierwszy przy określeniu wymiaru kary łącznej wychodzą dziś elementy związane z osobą sprawcy. Reakcja karna skupiając się na sprawcy, musi być efektywna, a więc zapobiegać popełnianiu przez niego nowych przestępstw i go wychować. Treść art. 85a k.k. nie pozwala na wykluczenie dyrektyw przedmiotowego i podmiotowego związku między zbiegającymi się przestępstwami, jednocześnie jednak przesądza o ich jedynie pomocniczym charakterze. Stanowią one dziś jedynie wsparcie dla dyrektyw prewencji indywidualnej i generalnej oraz pozwalają na pełniejsze ich zastosowanie.

W ślad za sądem pierwszej instancji wskazać należy, iż R. R. (1) został skazany za wiele przestępstw (przy czym są one w ramach poszczególnych wyroków), różnorodnej. Są to zarówno czyny z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przeciwko mieniu, bezpieczeństwu w komunikacji, przeciwko porządkowi publicznemu ale i także przeciwko rodzinie i opiece, przeciwko wolności. Nie można też zapominać o powrotności skazanego do przestępstwa, na co słusznie wskazał także Sąd Rejonowy. Ponadto jego zachowanie w izolacji, także nie jest jednoznacznie pozytywne, bowiem jak wynika z opinii z dnia 28 listopada 2016 r., ocenione jest ono jako umiarkowane, chociaż z tendencją do zachowania poprawnego. Opinia o skazanym, istotnie ma duże znaczenie dla wymiaru tych kar, jako okoliczność łagodząca, ale też dostatecznie uwzględnia ją określony przez sąd I instancji wymiar kar łącznych. Wbrew także zarzutom skarżących obrońców, jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, Sąd Rejonowy właściwie wyważył tak pozytywne przewartosciowania w życiu skazanego, jak też okoliczności przemawiające na jego niekorzyść i prawidłowo uwzględnił w/w opinię w podstawie dowodowej orzeczenia; należycie ustalił wszystkie okoliczności związane z zachowywaniem się skazanego, w tym ustalił pozytywną zmianę zachowania skazanego wyrażającą się chęcią uczestnictwa w terapii odwykowej, chęcią zatrudnienia, stały kontakt z osobami bliskimi, dostateczną dbałość o czystość, regulaminowe podejście do położonych i obowiązków. W swoich rozważaniach Sąd odniósł się do powyższych, a sąd odwoławczy zważył, że są to okoliczności przemawiające na korzyść skazanego, które w należyty i dostateczny sposób wzięte zostały pod uwagę przy wymiarze orzeczonych kar łącznych.

Nie można bowiem tracić z pola widzenia także tego, że skazany popełnił znaczną ilość przestępstw, w tym wchodził w konflikt z prawem korzystając jednocześnie z warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej za uprzednie przestępstwo, a także w warunkach recydywy podstawowej i wielokrotnej. Analiza skazań, w szczególności dat ich popełniania prowadzi do wniosku, że skazany kontynuował przestępczy proceder na przestrzeni ostatnich kilku lat, zanim doszło do jego ostatecznego osadzenia. Także łączne zachowanie skazanego w okresie odbywania kary pozbawienia wolności zostało ocenione przez sporządzającego opinię z ramienia Aresztu Śledczego jako „poprawne”. Był jeden raz karany dyscyplinarnie za odmowę wykonania polecenia. Został wtedy umieszczony w celi izolacyjnej. Pomimo motywowania obecnie nie jest zainteresowany opracowaniem i realizacją (...). Jest uczestnikiem podkultury przestępczej i silnie się z nią identyfikuje (choć jednocześnie nie pełni w jej strukturach znaczącej pozycji i nie stwarza obecnie na tym tle problemów). Ponadto skazany nie zawsze przestrzega postanowień kodeksu, regulaminu oraz przepisów porządku wewnętrznego. Co bardzo istotne do popełnionych przestępstw i dotychczasowego życia nie prezentuje w pełni krytycznej postawy. U R. R. (2) stwierdzono uzależnienie od alkoholu, choć trzeba też dostrzec, że przejawia on zainteresowanie podjęciem leczenia.

Właściwa jest zatem konstatacja sądu meriti, iż w przypadku skazanego nie zachodzą przesłanki do zastosowania zasady absorpcji ani nawet asperacji, istnieją natomiast podstawy do zastosowania zasady bliższej kumulacji. Jak wskazano powyżej R. R. (1) był karany i chociaż dostawał szansę w postaci probacji dopuszczał się kolejnych przestępstw i to już w warunkach recydywy i recydywy wielokrotnej. Tym samym udowodnił, że w ogóle nie szanuje obowiązujących norm prawnych, ani norm postępowania obowiązujących w społeczeństwie. Poprzednie skazanie, nie powstrzymało go przed powrotem na drogę przestępstwa, zatem nie spełniła ta kara funkcji wychowawczej ani prewencyjnej. Nie ma zatem żadnych racjonalnych powodów, by poprzez zastosowanie asperacji, a tym bardziej absorpcji w swoisty sposób obecnie premiować skazanego. Nie jest takim powodem jego zachowanie w warunkach zakładu karnego, które przecież nie jest wzorcowe.

Zastosowanie zatem zasady absorpcji lub nawet asperacji czy też redukcji orzeczonej kary stanowiłoby nadmierne dobrodziejstwo dla skazanego i nie spełniałoby celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma za zadanie osiągnąć. Zważyć należy, że przy wymiarze poprzednio orzekanych kar łącznych doszło już do redukcji wymiaru kar

jednostkowych i oddania (uwzględnienia) części pozytywnych okoliczności dla skazanego. Mając na uwadze powyższe należy uznać podniesione przez apelujących zarzuty naruszenia art. 438 pkt 4 kpk polegające na wymierzeniu kary rażąco surowej są całkowicie chybione. Kara wymierzona z zastosowaniem zasady bliższej kumulacji, jak wskazano powyżej jest prawidłowo ukształtowana, uwzględnia wszystkie dyrektywy zawarte w art. 85a kk, zarówno te odnoszące się do prewencji indywidualnej, jak i generalnej, a także sądowe dyrektywy pomocnicze. Dlatego też zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o treść § 17 pkt 5 i § 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie przepisów powołanych w sentencji wyroku Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze, uznając, że uiszczenie ich w sytuacji materialnej i osobistej skazanego (pobyt w zakładzie karnym) byłoby związane z nadmierną uciążliwością.